

PREŽÍVANIE SV. OMŠE

V týchto dňoch je reč o Eucharistii. Eucharistia má tiež meno: Pánova večera, sv. omša alebo tiež obeta. Pán Ježiš totiž Eucharistiu ustanovil pri „večeri“, keď spolu s apoštolmi slávil židovskú Veľkú noc, pri ktorej Židia obetovali a jedli veľkonočného baránka. A obetou je preto, lebo pri nej sa Ježiš i naďalej nekrvavým spôsobom obetuje za spásu sveta.

Povedzme si niečo o tom, ako máme čím najlepšie sláviť a prežívať Pánovu večeru, aby jej účinok bol pre nás čím najlepším.

1) Najskôr je potrebné si uvedomiť, že Pánovu večeru, t.j. sv. omšu, slávi spoločne Kristus a Boží ľud, hierarchicky usporiadaný (II. vat. koncil). Ona je stredobodom bohoslužby celej Cirkvi a preto má mať prvé miesto v miestnom spoločenstve veriacich. Cez eucharistickú obetu Boh posväcuje ľud, a ľudia slávením sv. omše zasa vzdávajú Bohu dokonalú úctu, skrze Krista nášho Pána. Preto majú k sv. omši vzťah i všetky ostatné pobožnosti, modlitby a dobré skutky.

V duchovných knihách sa dočítame o mnohých spôsoboch, ako sa zúčastniť sv. omše, aby nám priniesla čím najviac úžitku. Po II. vat. koncile sa zdôrazňuje, aby každý veriaci mal účasť a bol činný podľa svojho stavu. Kedysi boli obrady sv. omše v latinčine. Preto sa veriaci zúčastňovali sv. omše pasívne – modlili sa vlastné modlitby, zatiaľ čo kňaz v latinčine slávil sv. omšu. Dnes to už tak nemá byť vzhľadom na to, že obrady sú v národnom jazyku. Preto je dôležité modliť sa spolu s kňazom – sledovať text a duchovne sa zjednocovať s jeho obsahom.

Sv. omša má dve hlavné časti: bohoslužba slova a bohoslužba obety. Obidve časti patria k sebe, sú rovnocenné. Boh k nám prichádza rovnako v slove ako aj v chlebe. (My katolíci by sme mali znovu v sebe oživiť práve prítomnosť Krista pod spôsobom slova.)

2) Vnútna dispozícia pri obeti sv. omše. Ako pri každom náboženskom úkone, tak aj pri sv. omši je podmienkou milosti vnútorná dispozícia. Čo znamená slovo dispozícia to poznáme z bežného života. Niektorí sú disponovaní na matematiku, niektorí na prácu s počítačmi, iní na hudbu, ďalší na rozprávanie vtipov apod. Pre priblíženie predsa ešte poviem príklad: Kto je lepšie „disponovaný“ na koncert vážnej hudby? Ten, kto tam ide z nejakých spoločenských ohľadov (závod organizuje zájazd do divadla) alebo ten, kto sa vážnou hudbou denne zaoberá (sám hrá na nejakom hudobnom nástroji, denne počúva

vážnu hudbu)? Istotne je lepšie disponovaný ten druhý. Ten, kto už predtým má v sebe v určitom stupni to, čo sa potom prijíma, ten je lepšie disponovaný.

Keď to premietneme na sv. omšu, na otázku „Kto je najlepšie disponovaný na sv. omšu?“ odpovieme: Na sv. omšu je najlepšie disponovaný ten, kto už predtým vedie náboženský život. Toto je však iba všeobecné pravidlo. Musíme ho trochu bližšie konkretizovať. Keď vychádzame z toho, že sv. omša je obetou, potom najlepšie bude na sv. omšu disponovaný ten, kto má v sebe ducha obety a túžby po jednote s Kristom a s celou Cirkvou, teda so všetkými s ktorými mysticky zasadá k jednému stolu.

3) A pretože k úplnej účasti na sv. omši patrí aj účasť na sv. prijímaní, povedzme si ešte niečo o „príprave“, ktorá má predchádzať sv. prijímaniu zo strany prijímajúceho. Rozlišujeme dvojakú prípravu: „nutnú“ a „žiadúcu“.

a) Nutná príprava. Niektoré dispozície sú absolútne „nutné“, aby prijímanie bolo dovolené. Za nutné sa považujú tri veci: stav v posväcujúcej milosti, správny úmysel, eucharistický pôst. Ľudia, hlavne starší sa pýtajú, či môžu pristupovať k sv. prijímaniu, keď z nejakých dôvodov prerušili prijímanie. Odpoveď je kladná: môžu; lebo od toho, kto pristupuje k stolu Pánovmu sa vyžaduje, aby bol v stave milosti posväcujúcej (bez smrteľného hriechu). K správnemu úmyslu patrí: duch lásky a odpustenia, ktorého musí prijímajúci mať. A čo sa týka eucharistického pôstu: jednu hodinu pred sv. prijímaním. Tak toto boli tzv. „nutné“ podmienky. Cirkev ich vo svojej láske ustanovila preto, aby nebol nikto odradzovaný od Pánovho stola.

b) Žiadúca príprava. Okrem nutných podmienok je dôležitá aj žiadúca príprava, aby bol úžitok zo sv. prijímania čo najlepši. Tu sa rozlišuje „vzdialená“ a „blízka“ príprava.

- *Vzdialená príprava.* Vzďialenou prípravou nazývame pravý kresťanský život. Máme žiť tak, aby sme mohli prijímať kedykoľvek.
- *Blízka príprava.* Tá je bezprostredne pred sv. prijímaním. Podľa sv. Františka Saleského je hlavná a najdôležitejšia príprava k prijímaniu „úplne sa podrobiť Božej vôli“. Sv. Ján Zlatoústý ukazuje na príklad tých, ktorí sa s vierou dotýkali Ježišových šiat a boli uzdravení: „A my úbožiaci, ktorí denne prijímame a dotýkame sa tela Kristovho, nie sme uzdravení zo svojich rán.“ Teda živá viera. Ale tiež si máme vzbudzovať horúcu túžbu po Ježišovi, lásku k nemu, pokoru a bázeň pred ním, hlbokú úctu. Samozrejme, že nesmie chýbať láska k blížnemu.

Eucharistia je vrchol kresťanského života. Je prameň, z ktorého všetko vychádza, a ku ktorému sa opäť všetko navracia. Eucharistia je život tohto sveta. Sýťme sa týmto životom. Ježiš, prítomný v Eucharistii, nikoho neодоženie, kto k nemu príde s úprimným

srdcom.